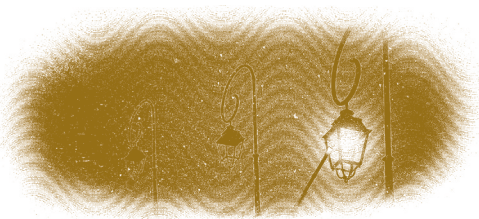

Jézus szavai a környezetben végzett munkáról

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 2:8; Máté 5:13; 13:3-9;
Lukács 4:16-19; 10:25-37; János 4:35-38

„Jézus bejárta egész Galileát. Tanított zsinagógáikban, hirdette az Isten országának evangéliumát, és gyógyított a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget” (Mt 4:23, ÚRK).

Robert Louis Stevenson, akit leginkább a *Kincses sziget* című kalandregényéről ismerünk, gyerekkorában sokat betegeskedett, így nem tudott rendszeresen iskolába járni. A szülei a személyes szükségletei biztosítására felvettek mellé egy dajkát meg egy magántanárt, hogy tanítsa. Egyik este a dajka be ment a szobájába megnézni, még mielőtt elalszik, de nem találta a gyereket az ágyában. Stevenson az ablak előtt állt, kezét, sőt az orrát is egészen az üvegnek nyomva. A dajka rászólt, hogy bújjon vissza az ágyba, nehogy megfázzon. „Jöjjön ide és nézze meg, hogy mit látok!” – mondta Robert.

A dajka odalépett. Lent az utcán egy férfi sorra meggyújtotta az utcai lámpákat. „Nézzel! – szólt a fiú. – Egy férfi lyukakat vág a sötétségbe” (Margaret Davis: *Fear Not! Is There Anything Too Hard for God?* 2011, Aspect Books, 332. o.)!

Eddig már valamennyit láttunk abból, amit az Ószövetség mond a szükségben lévők megsegítéséről. Most pedig azzal foglalkozunk, amit az Újszövetség tesz hozzá ehhez a kérdéshez. És hol is lehetne jobban elkezdeni, mint Jézusnál? Az egyik legismertebb tanítása szerint az életünk legyen „a világ világossága” (Mt 5:14). Ez úgy válhat valóra, ha visszatükrözzük az igazi Világosság, Jézus (Jn 8:12) fényét. Földi szolgálata során Jézus a gyakorlatban is bemutatta a tanításait, és ezekből alapvető útmutatásokat kapunk arra nézve, hogyan tudunk mi is „lyukakat vágni a sötétségbe”.

július 24.

JÉZUS KÜLDETÉSNYILATKOZATA

Jézus, a fiatal názareti rabbi igen népszerű lett Galilea térségében (Lk 4:15). Amikor beszélt, „a sokaság álmélkodott tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók” (Mt 7:28-29, ÚRK). Az egyik szombaton Ézsaiás könyvét adták a kezébe, Ő pedig felolvasta a 61. fejezet első két versét, de még a mondat vége előtt megállt, mielőtt odaért volna, hogy „Istenünk bosszúállásának napját” (Ézs 61:2, ÚRK).

Olvassuk el Lk 4:16-19 szakaszát! Hol hallottuk már ezeket a szavakat (lásd Ézs 61:1-2)? Mit jelentett ki Jézus, amikor felolvasta ezt a részt?

Már korábban említettük, hogy az „*Úr kedves esztendejét*” kifejezést a jóbél évvel azonosíthatjuk (lásd 3Mózes 25. fejezet). E látogatás alkalmával Jézus egy messiási szakaszt idézett a Szentírásból, amit azután így nyugtázott: „*Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra*” (Lk 4:21). Ekkor kinyilatkoztatta, hogy Ő a Felkent, aki örömhírt mond a szegényeknek, szabadulást a foglyoknak, látást ad a vakoknak, szabadon bocsátja az elnyomottakat és a jóbél év helyreállítását végzi el. Ez a lista jól bemutatta földi szolgálatát, ami a tanításra, gyógyításra, szolgálatra, főként a rászorulóknak szolgálatára összpontosított.

Miért nem olvasta végig Jézus a mondatot Ézs 61:2 versében?

Talán azért fejezte be az olvasást, még mielőtt rátért volna az „*Istenünk bosszúállásának napját*” említő részre, mert nem akarta, hogy a szolgálatát bármiféleképpen kapcsolatba hozzák azzal az elterjedt nézettel, miszerint a Messiás a seregeivel elsöpri és uralma alá hajtja Izrael elnyomóit. Ez a téves váradalom sajnos sokakat megakadályozott abban, hogy valós képet lássanak és fogadjanak el róla, valamint szolgálatáról. A politikai helyzettől függetlenül inkább arra összpontosított, amivel segített azoknak, akiknek szüksége volt arra, amit akkor és ott felajánlott.

Mit üzen nekünk, hogy Jézus így jelentette be szolgálatát? Mi a tanulság számunkra abban, hogy szolgálatának a gyakorlati oldalát hangsúlyozta?

A FELEBARÁT SZERETETE

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat” (Lk 10:27).

Mit üzen Lk 10:25-37 szakasza a rászorulóknak segítségének kérdéskörét illetően?

A törvénytudó értette: az összes parancsolat lényege, hogy szeressük Istent egész lényünkkel, mindenünkkel és szeressük felebarátainkat, mint önmagunkat. Csupán arra a kérdésre kellett még a válasz, hogy „*ki az én felebarátom?*”

Mivel a Krisztus korabeli általános felfogás szerint az emberek felebarátjukként kedveztek a hozzájuk tartozóknak, mindenki máshoz pedig kívülállóként viszonyultak, a törvénytudó várta, hogy majd Jézus ezt világosan kifejti. Ő viszont ezzel szöges ellentétben álló szemléletet közvetített. Minden szükségben lévő a felebarátunk, akivel csak találkozunk. Felebarátnak lenni azt jelenti, hogy megadjuk, amire a másoknak szüksége van. A papot és a lévitát inkább az aggasztotta, nehogy tisztátalanná váljanak, ezért az Isten iránti kötelességeikre gondolva óvakodtak a beszennyeződéstől. Olyasvalakinek kellett volna segíteni, aki valószínűleg nem tudná visszafizetni. Milyen kényelmes módja ez annak, hogy a vallás ürügyén felmentsék magukat az énnel való meghalás kötelessége alól! Ezzel szemben a samaritánus felebarátjának tekintette a megsebzett „kívülállót”, „ellenséget”, amikor irgalmat gyakorolva segített rajta, és nem a saját igényeire gondolt. Tehát ahelyett, hogy azt kérdeznénk: „Ki az én felebarátom?”, tegyük fel ezt a kérdést: „Ki lesz az eltiportak, elnyomottak felebarátja?” Nem az számít, hogy kiről van szó, mert annak kell segítenünk, aki éppen rászorul.

„Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindnyájan egy család vagyunk a teremtés által, valamint egyik vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitárta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 268. o.).

Miféle előítéletek gátolják, hogy olyan felebarátként élj, amilyennek lenned kellene?

A TELJES RECEPT

„*Ti vagytok a föld sója*” (Mt 5:13, ÚRK).

Ebben a szakaszban Jézus felhívja a tanítványait, hogy legyenek olyanok, mint a „só”, aminek a hatására változás áll be. A gyülekezet a „sótartó”, abban van „*a föld sója*”. Mivel vagy kivel keveredjen a „só” – vagyis mi? Csak önmagunkkal vagy tőlünk különböző összetevőkkel? Jobban megértjük a választ erre a kérdésre, ha egy kenyérsütőformát megtöltünk csak sóval, a másikat pedig olyan tésztával, amibe só is keverünk. Az első esetben a receptnek csupán egyetlen hozzávalója van, a só, ami így aligha nevezhető ízletesnek, sőt ehetetlen. A második formában viszont a só az egyik alkotóelem, és különböző hozzávalókkal keveredik, ezért a kenyér nem lesz ehetetlen, hanem ízletes. Akkor igazán hasznos a só, ha még más összetevőkkel is vegyítik. Ugyanez igaz a keresztyényekre. Viszont a kívánt hatás elmarad, ha kényelmesen megülünk a „sótartóban”, a gyülekezetben. Tehát van itt valami, amit nem hagyhatunk figyelmen kívül. Lehetünk minden tekintetben erkölcsösek, ha nem dohányzunk, nem iszunk, nem tivornyázunk, nem veszünk részt szerencsejátékban, sem bűntényt nem követünk el – ami mind valóban fontos is. Viszont nem csak az a kérdés, hogy mit nem teszünk. Az igazi kérdés inkább ez: *Mit teszünk?* Vagyis, mit teszünk, hogy segítünk a környezetünkben élőknek, a szükségét látóknak?

Olvassuk el megint Mt 5:13 versét, most a mondat többi részére koncentrálva! Hogyan veszítheti el ízét a só?

„Ám ha a só elveszíti ízét, ha a kegyességnek csak a látszata marad Krisztus szeretete nélkül, akkor nincsen jótékony ereje. Az élet nem gyakorolhat megmentő befolyást a világra” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 372. o.). Akkor most térjünk vissza a recept hasonlatához. Amint tehát láttuk, a só önmagában nem jó, sőt, a túlzott sótartalmú étrend káros is. A sót mindig keverni kell még mással. Vagyis, ha éppen olyanok vagyunk, mint a világ, nem fejtünk ki benne hatást, nem lesz mit felajánlanunk. A só hasznavehetetlenné válik. Jézus szavai szerint pedig mit tesznek akkor vele? Viszont ha Krisztus szeretetének íze átjár bennünket, akkor vágyini fogunk arra, hogy a „kívülről” között „odatartozók” legyünk. Azért megyünk közéjük, hogy a hatásunk következtében változás történjen, jobb legyen az emberek élete és sokakat vezessünk el oda, ami egyedül számít az életben: a Jézusban felkínált üdvösségre.

Milyen veszélyekre figyelmeztetnek 5Móz 12:30, 31:20 és Ézs 2:8 versei? Mit tehetünk, nehogy ebbe a csapdába essünk?

A FÖLDMŰVELÉS PÉLDÁJA

Mit mondott Jézus Jn 4:35-38 verseiben a lélekmentés fázisairól?

A földműves feladata sokrétű. *Előbb* különféle munkálatokat kell elvégezni ahhoz, hogy majd bőséges legyen az aratás (Mt 9:35-38). Az Úr szántóföldjén nem csak aratókra van szükség. Vajon aratáskor mondana ilyet a gazda a munkásainak? *Itt az aratás ideje, kezdenünk kellene a vetést! Aratni akkor lehet, ha előtte már minden munkafolyamatot elvégeztünk.*

A földműves feladatai közé tartozik a talaj előkészítése, hiszen nem minden föld jó eleve (lásd Mt 13:3-9). Mit tehet a gyülekezeted a környezetében, amivel fellazítja a „kemény talajt”, eltávolítja a „köveket” és a „töviseket”?

Az aratás előtt a munkások a földművelés nehéz feladatait végzik, és fáradozásaik eredményét más munkások aratják le. Időnként a missziós stratégiákban nagyobb hangsúlyt helyeznek az aratásra, mint az előkészítő munkákra, pedig ennek nem így kellene lenni! A talajt már jóval azelőtt elő kell készíteni, hogy az evangelizátor megérkezik és az aratás reményében prédikálni kezd. Az „Úr szántóföldjén” végzendő munkánkat tekintsük egy *folyamatnak*: vizsgáljuk meg a talajt, készítsük elő/lazítsuk fel, vessünk, öntözzünk, tápozzuk, védekezzünk a kártevők ellen, várjunk, arassunk és raktározzuk el a terményt! Az aratás a folyamatnak csak az egyik része. A gyülekezetben a „földművelés” munkájához tartoznak olyan talajvizsgáló feladatok, mint pl. amikor felmérést végzünk, milyen szükségletek mutatkoznak a környéken, megnézzük a demográfiai adatokat, interjút készítünk körzeti vezetőkkel. A talaj-előkészítő, fellazító feladatok közé tartozhat az, amikor a környezetben, a felmérés során észlelt szükséghelyzeteket orvosoljuk. A szemináriumok, bibliaórák és kiscsoportos foglalkozások a vetés körébe tartoznak. Majd imádkozzunk esőért – a Szentlélekért. Kevés olyan ember van, akit egyetlen találkozás alkalmával meg lehet nyerni Krisztusnak. Folyamatosan gondoznunk kell őket, hogy több alkalmuk is legyen a találkozásra. Így nagyobb valószínűséggel állnak majd készen az aratásra. Amennyiben csupán szórványos esetekre hagyatkozunk, nem valószínű, hogy a friss hajtás életben marad az aratásig.

Milyen szerepet kell betöltenünk a lélekmentés egész folyamatában? Ehhez képest most hol vagyunk?

július 28.

GYÜLEKEZETALAPÍTÁS

Miért küldte ki Jézus a tanítványait a környező városokba és falvakba anélkül, hogy bármit is vittek volna magukkal (Mt 10:5-10)?

Furcsának tűnik, hogy Jézus határozott utasítást adott a tanítványainak, amelyek értelmében az önfenntartásukra elegendő források nélkül kellett a szolgálati területükre lépniük. Jézus nyilván azért hozta a tanítványokat ilyen helyzetbe, hogy megtanítsa őket az Istenre hagyatkozás képességére. Emellett azt is fontosnak tarthatta, hogy barátságot kössenek a helybéli lakosokkal a szeretetszolgálat közben. Amennyiben a helybeliek értékelik a szolgálatukat, a gondjukat viselik. Egy egyházterület megbízta Frank-et, az egyik lelkészt azzal, hogy egy nagyváros olyan részében alapítson gyülekezetet, ahol még nem voltak adventisták. A lelkész először nem is kapott költségkeretet. Frank elővett egy térképet, pontosan behatárolta a városrészt, tanulmányozta az ott élők demográfiai adatait. Ezek után leparkolt a környék legforgalmasabb részén, majd üzletről üzletre járva kérdezősködött, hogy milyen is arrafelé az élet. Felkereste politikai, üzleti és társadalmi szervezetek vezetőit, akiktől azt tudakolta, hogy mire van a legnagyobb szükség a negyedben. Találkozott más vezetőkkal, akik révén ki tudta bérelni egy közeli presbiteriánus templom melléképületét. A polgári egyesület tagjai biztosították a kezdőtőkét, amiből festéket és tisztítószeret vásárolt, hogy kicsinosítsák a melléképületet, ahol különféle szolgáltatásokat indíthattak. A környék vezetőivel folytatott beszélgetésekből leszűrte, hogy a helybeliek számára fontos az egészség kérdésköre. Ezért Frank, a lelkész önkénteseket toborzott, akik többféle egészségügyi állapotfelmérést végeztek, majd következő lépésként a melléképületben programokat szerveztek a környékbelieknek. A felméréseken és a programokon résztvevők egy szerény összeget fizettek, amivel hozzájárultak a kiadások fedezéséhez. Nem sokkal később egy szombatiskolai csoportot indítottak, amire kezdtek eljárni a környéken élők. Frank gyorsan megtanulta: *a gyülekezetalapítás egyik legjobb módja, hogy először egy szolgálatot kell indítani, amivel azt biztosítják, amire a környéken a legnagyobb szükség van, majd pedig ennek a szolgálatnak a révén meg lehet erősíteni az új gyülekezetet.* Ebből a társadalmi munkából kinőtt hetednapos adventista gyülekezetnek már több mint 140 tagja van! Frank esete jó példa arra, hogy mi történhet meg akkor, ha követjük Jézus tanítását a környezetünkkel való kapcsolatfelvétel terén. Jézus hogyan gyakorolta a saját tanításait a szolgálat terén? A következő héten Krisztus módszerét fogjuk vizsgálni, ami igazán eredményre vezet „az emberekkel való kapcsolatfelvételben” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán.* Budapest, 1998, Advent Kiadó, 91. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A következő szövegekből többet megtudhatunk arról, hogy Jézus tanítása szerint mi a saját szerepünk a környezetben, és mi a gyülekezeté. Mt 7:12; 23:23; 25:31-46; Mk 4:1-34; 6:1-13; Lk 6:36; 11:42; 12:13-21; 14:16-24; 16:13; 18:18-27; 19:1-10; Jn 10:10; 12:8; 17:13-18

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Legkisebb atyámfiái” c. fejezet, 543-547. o.

„Amennyiben a gyülekezet nem a világ világossága, akkor sötétség” (Ellen G. White cikke, *The Signs of the Times*. 1893. szept. 11.). Súlya van ennek a gondolatnak! Jézus szavaira emlékeztet: „Aki velem nincsen, ellenem van; és aki velem nem gyűjt, tékozol” (Mt 12:30). Jézus egyértelműen fogalmaz: a nagy küzdelemben nincs köztes terület. Vagy Krisztus oldalán állunk, vagy az ördögén. Aki nagy világosságot kapott, de semmit nem kezd vele, az valójában a világosság ellen dolgozik. Isten elhívott a világ világosságául. Ha nem világítunk, akkor sötétségben vagyunk. A következő igének ugyan más a közvetlen szöveggörnyezete, de az elv ugyanaz: „Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség” (Mt 6:23)?! Az eddigieket talán így foglalhatjuk össze a legjobban: „És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle” (Lk 12:48).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljünk arról, hogyan lehet úgy forgolódni a világban, hogy Jézushoz vezethessük az embereket! Hogyan lehet megtartani a helyes egyensúlyt ezen a téren?
2. Amikor bekapcsolódunk a környezetünk dolgaiba, gyakran felvetődik a politika kérdése, hiszen politikai csatározások folynak sok olyan terület körül, ahol segíteni szeretnénk: szegények, oktatás, egészségügy stb. Hogyan lehetünk elég elővigyázatosak, nehogy a politikai szimpátia salakja rakódjon arra, amit tenni szeretnénk? Bizonyos mértékig elkerülhetetlen a politikai étellel való kapcsolat, tehát hogyan viselkedjünk, hogy a lehető legnagyobb mértékben kimaradjunk a politikai küzdelmekből?
3. Ezzel együtt vannak olyan helyzetek, amelyek miatt képviseltetnünk kell magunkat a politikai arénában, ha szolgálni kívánunk a környezetünknek? Ha igen, melyek azok a területek? Hogyan léphetünk fel ezekben a kérdésekben anélkül, hogy engedményeket tennénk az evangéliumi misszióparancs tekintetében?

KIS SZABÓ JUDIT: CSAKIS JOBB FELEDRŐL

Hányszor fordultunk sarkon mellőled
mikor újra híján találtattunk,
irántunk érzett szerelmednek
még hány elutasítást adunk?

Csakis jobb feledről melléd ülni,
hősködni, vízen járni akarunk,
virrasztásunk álomba nyugszik
imára nem mozdul a karunk.

„Mi igazán meg nem botránkoztatunk.”
Fogadkozunk, mégis megtagad szívünk.
Meddig rettegünk még a viharban,
s látod azt, hogy nincs akkora hitünk?

Álmainkat, kincseinket a moly eszi,
árulások csókjával illetjük arcod,
üres sírnál keressük a feltámadásod
mégis töretlen folytatod értünk a harcot.

Irgalmasságod törölje méltatlanságunk,
hadd láthassuk és érintsük a sebhelyed
ez kell, emmausi útra vágó lelkünknek,
töredelmes szívünkbe tedd lakhelyed.